

DE APPLE SPICE B&B

VALERIE BOWMAN

DE APPLE
SPICE B&B

Vertaald door Sarah Nichele

oceaan

Oorspronkelijke titel *The Honeycrisp Orchard Inn*. Avon, Avon & logo, imprint van HarperCollins Publishers, New York

© 2025 June Third Enterprises, LLC

© 2025 Nederlandse vertaling Sarah Nichele/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Foto auteur © Mary Behre

NUR 302

ISBN 9789046834671

ISBN 9789046834688 (e-book)

ISBN 9789046834695 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Opgedragen aan mijn geboorteplaats, het stadje Rantoul, Illinois,
mijn eigen kleine Harvest Hollow*

1

‘Je bent ontslagen, Eleanor.’

Het duurt even voordat de woorden tot me doordringen en ik besef wat er zojuist is gezegd. Ik ben er bijna zeker van dat ik nog steeds vriendelijk kijk, maar vanbinnen raast de paniek als een dode door me heen.

Hoorde ik Steve Gibbons, de afgelopen zeven jaar mijn baas, nou echt zeggen dat ik ontslagen ben? Dat kan niet waar zijn, en toch...

Eén blik door de glazen deuren naar de glanzend bruine, ovale vergadertafel zegt genoeg. Alle drie de klanten, de bestuurders van de Bolt Hotel Group, kijken me meelevend aan. Ze hebben net naar mijn presentatie geluisterd, die waar ik de hele zomer aan heb gewerkt. Waarna Steve me vroeg om even mee te komen naar de gang voor een privégesprek.

Steves ogen zijn licht samengeknepen, zijn herkenbare tic om te doen alsof hij ergens om geeft. Zoals die keer dat ik hem vertelde dat mijn oom was overleden en ik één dag vrij wilde. En Geoff, mijn collega en sinds twaalf uur ook mijn ex-vriendje, houdt zijn hoofd schuin, zijn vingertoppen bij elkaar gebracht voor zijn lichaam en knikt op een zogenaamd meelevende manier. Ik herken die blik. Het is dezelfde blik die hij gaf aan de dames van het dierenasiel toen we daar vorig voorjaar vrijwilligerswerk deden en ze hem vertelden hoeveel honden op zoek waren naar een nieuw thuis. Nepper. Dan. Nep. Geoff houdt niet eens van honden. Hij is allergisch voor ze. Hij deed alleen vrijwilligerswerk omdat Steve het ons vroeg, hij had zoveel allergiemedicatie genomen dat hij zelfs moest gaan liggen. Bo-

vendien had ik nooit moeten daten met een man die zijn vingertoppen tegen elkaar brengt. Dat is lachwekkend.

‘Ik... begrijp het niet.’ Meer weet ik niet uit te brengen, terwijl ik naar de vergaderruimte blijf staren. Wat welbespraakt. Wat professioneel. Vijf sterren.

‘Dit is echt gênant,’ zegt Steve, terwijl hij zijn hoofd schudt. ‘Ik zou je nooit hebben laten presenteren voor de Bolt Group als ik had geweten dat je van plan was Geoffs presentatie te kopiëren.’

Wacht. Wat? ‘Geoff had een presentatie?’ vraag ik. Ik dacht dat hij er alleen bij zat terwijl ik de mijne gaf. Mijn presentatie begon stipt om negen uur zoals gepland. Waar heeft Steve het in hemelsnaam over?

‘Ja, die begon om acht uur. Ik dacht dat je dat wist,’ antwoordt Steve, met een neerbuigende blik.

‘Die begon om acht uur? Je dacht dat ik dat wist?’ Blijkbaar kan ik alleen maar herhalen wat ik net heb gehoord, als een soort goedgeklede papegaai. En ik ben goedgekleed. Dat heb ik tenminste mee. Ik heb speciaal een pak aangetrokken voor deze gelegenheid. Een lange, strakke zwarte broek met wijde pijpen, een hemelsblauwe satijnen blouse met een sleutelgathalslijn en een zwarte blazer met één knoop. En ik draag hakken. Dure hakken. Dit is iets serieus.

En ik verdien deze opdracht. Ik werk al drie maanden aan het evenementenplan voor het lanceringsfeest van het nieuwe merk van de Bolt Hotel Group. Ons bedrijf, GMJ Events, was gekozen door de grootste hotelketen van het land en Steve had de opdracht aan mij gegeven. Na jaren van bruiloften, bar en bat mitswa's en zakelijke feestjes kreeg ik eindelijk de kans om mee te draaien op het hoogste niveau. De hotelgroep bezit meer dan achtduizend hotels en heeft twintig merken. Het is een enorm project.

Ik had hun evenement tot in de puntjes gepland, de onthulling van hun nieuwste merk: Barn and Branch. Een verzameling unieke, landelijke bed and breakfasts die de hotelgroep door het hele land gaat

aankopen en een make-over zal geven in hun exclusieve stijl. Hun prachtige kamers in boetiekstijl beginnen bij duizend dollar per nacht. Het lanceringsevenement moet vlekkeloos verlopen en dat zal ook gebeuren. Omdat ik het zo heb gepland.

Er komen bloemen in melkkannen en op elke tafel kleine geurkaarsjes die naar pompoen en kaneel ruiken. Dikke, roomkleurige tafelkleden en gouden bestek. Pompoenen en kalebassen op elk oppervlak, zodat de hele eetzaal overkomt als een hoorn des overvloeds van een herfstooft. Ik heb elk detail gepland, tot aan de gegrilde zalm met pestokorst en de frisse appel-broodpudding met half gesmolten witte chocoladesnippers toe. Verdomd lekkere perfectie.

De vergadering vandaag zou slechts een formaliteit zijn. Een formaliteit. Steve had me verzekerd dat we de opdracht al binnen hadden. Verdomme, alles was al gepland en nu ben ik ontslagen? Wat is er gebeurd tussen gisteravond toen ik naar huis ging en vanochtend toen ik deze vergaderruimte binnenliep? Afgezien van het feit dat Geoff het uitmaakte dan.

‘Ik wist het niet,’ verzeker ik Steve. ‘Wat is er aan de hand?’

Steve knijpt zijn ogen weer licht samen. Deze keer voegt hij er een grimas aan toe. ‘Luister, Eleanor, ik wilde geen scène schoppen in het bijzijn van de klanten, maar Geoff heeft ons verteld wat er is gebeurd.’

‘Wat er is gebeurd?’ Ik frons. Heeft Geoff hun verteld dat hij het gisteravond heeft uitgemaakt? Na een relatie van vier jaar, waarvan we de laatste twee jaar samenwoonden, maakte hij het zomaar uit. Uiterekend op de avond voor mijn grote presentatie. Het is ongeloflijk klote en ik heb het nog niet verwerkt, maar na een deprimerende documentaire over de explosieve toename van dementie in de vs en ongeveer twee uur slaap op de oncomfortabele IKEA-bank in ons appartement werd ik vanochtend vastbesloten wakker om het lang genoeg te verdringen om de grootste presentatie van mijn carrière te geven. Maar wat heeft het feit dat Geoff me gedumpt heeft hier in godsnaam mee te maken?

‘Kijk, Steve. Het gaat prima met me. Echt waar. Wat er gisteravond gebeurd is zal mijn prestaties totaal niet beïnvloeden. Ik-’

‘Ik denk niet dat je het begrijpt, Eleanor.’ Steve legt een troostende hand op mijn schouder en knijpt er zachtjes in. ‘Geoff heeft ons gewaarschuwd. Hij dacht al dat jouw presentatie wel eens erg op de zijne zou kunnen lijken.’

Wat de...? ‘Ik heb niet-’

‘Ik geloofde hem nog niet helemaal,’ gaat Steve verder, ‘maar toen kwam jij met jouw presentatie en die was bijna woord voor woord hetzelfde. Dit zet ons in een slecht daglicht, Eleanor.’

Ik weet dat de verbazing van mijn gezicht af te lezen moet zijn. Ik heb nu eenmaal geen pokerface. ‘Sorry, hij deed wát?’

‘Kijk,’ gaat Steve verder. ‘We werken in een competitieve branche, Eleanor. Ik weet dat het moeilijk kan zijn, maar GMJ is geen organisatie die dit soort gedrag tolereert. De ideeën van een collega presenteren als je eigen werk,’ hij schudt teleurgesteld zijn hoofd, ‘is een reden voor ontslag.’

Wat krijgen we nou? Geoff had helemaal geen ideeën. En ik heb al helemaal niets van hem gestolen. Sterker nog, als er iemand ideeën moest stelen, is het Geoff wel. En blijkbaar is dat precies wat die rat heeft gedaan. Hij heeft mijn presentatie wel vijftig keer gehoord. Hij kende alle details en was erbij toen ik er dag in, dag uit aan werkte om alle ideeën samen te brengen. Ik heb mijn presentatie de afgelopen maand meerdere keren per avond voor hem geoefend om feedback te krijgen.

Mijn zicht wordt wazig. Is woedeblindheid een ding? Het klinkt als een ding. ‘Dat is het? Ik ben ontslagen. Je gaat niet eens naar me luisteren? Wat als ik je vertel dat Geoff de presentatie van mij heeft gestolen?’ Ik wil niet onprofessioneel overkomen, maar ik ga ook niet zonder slag of stoot opgeven en op zijn minst proberen de waarheid te vertellen.

Steves gezicht vertrekt in nep medeleven. Heel nep. Met weer zo’n

stomme grimas. 'Ik zou je geloven als Geoff de afgelopen maand niet al met mij van gedachten gewisseld had over zijn ideeën. We hadden zijn plannen al uitgebreid doorgenomen, hij en ik.'

Ik doe mijn ogen dicht en knijp in mijn neusbrug. 'Geoff heeft je de afgelopen maand details van zijn plannen verteld?' Gebeurde dit echt? Dit was toch niet een soort test? Even kijken hoe de eventplanner reageert als haar recente ex haar ideeën steelt? Ben ik zonder het te weten in een realityshow beland?

'Ja. En het is een briljant plan. Dus ik snap waarom je het boven je eigen plan zou verkiezen.'

Ik pers mijn lippen op elkaar. Het is een briljant plan. Omdat het mijn plan is. Ik heb elk detail geperfectioneerd. De witte pompoenen en *hot toddies* met warme whisky en kaneelstokjes erin. De ritjes op hooiwagens met echte paarden. Paarden met parmantige oranje strikken in hun manen. En ik heb elk van die details aan die klootzak van een Geoff Herringdon verteld, zodat hij ze vervolgens van mij kon stelen.

En nu dringt het tot me door. Als een klap in mijn gezicht. De herinneringen komen terug. Elke keer dat Steve en Geoff een blik uitwisselden of lachten om hun stomme golfhandicaps of *inside jokes* maakten over hun studentenvereniging. Ik heb altijd al geweten dat dit bedrijf een mannenwereld is. Maar GMJ is het beste evenementenbureau van de stad. Elke eventplanner wil hier werken. Ik dacht dat ik mezelf had bewezen, maar Geoff heeft me perfect in de val gelokt. Hij heeft al mijn ideeën gestolen en ze de afgelopen maand aan Steve verteld om mijn geloofwaardigheid te ruïneren en het te laten lijken alsof ze van hem waren. Ondertussen had ik mijn plannen juist voor me gehouden om er Steve en de klanten mee te verrassen. Vandaag. Het had vandaag moeten gebeuren!

Ik adem diep in terwijl een rode waas voor mijn ogen trekt. 'Ik heb de afgelopen zeven jaar zestigjarige werkweken gedraaid voor het bedrijf en dit is wat ik ervoor terugkrijg?'

Oké, prima. Daarmee ding ik dan misschien naar olympisch goud op de Clichéspelen, maar het voelt goed om in ieder geval iets te zeggen, alles om het een beetje van me af te praten.

Ik heb weekenden opgegeven om de belangrijkste evenementen van het bedrijf bij te wonen. Ik heb familiegebeurtenissen gemist om over te komen als een teamspeler. Ik ben de laatste jaren met Thanksgiving niet naar huis geweest, zodat ik appeltaart mee kon nemen naar het jaarlijkse diner dat Steve organiseerde voor de top van het bedrijf, dankbaar dat ik was uitgenodigd.

‘Je bent jarenlang een gewaardeerde medewerker geweest. Ik weet dat,’ zegt Steve. ‘Maar alsjeblieft, laten we dit professioneel houden. Ik zal hr bellen. Je kunt daar langsgaan op je weg naar buiten. Ze zullen je alle details van je ontslag geven.’

Ontslagdetails? Alsof ik daar nu ook maar ene moer om geef. ‘Kan ik op zijn minst de spullen van mijn bureau pakken?’ vraag ik, wijzend naar de deur aan het einde van de gang die naar de kantoorruimte leidt. Ik wil mijn felroze waterfles mee naar huis nemen en de grijze trui die over mijn stoel hangt voor als de airco het weer eens erg koud maakt binnen.

‘Ik denk niet dat dat een goed idee is,’ zegt Steve, terwijl hij zijn hoofd schudt. ‘Ik kan ze aan Geoff meegeven als je wilt.’

‘Laat maar,’ snuif ik. ‘Geoff heeft het gisteravond uitgemaakt. Ik ga verhuizen.’ Mijn stem wordt luider en ik word rood. Ik voel mijn gezicht warm worden. Zo. Laat Steve daar maar eens over nadenken. Als het evenementenplan Geoff’s idee was, waarom maakte hij het dan gisteravond uit? Alleen denkt Steve waarschijnlijk dat Geoff het uitmaakte omdat ik zijn briljante ideeën probeerde te stelen. Ugh.

Steve schraapt zijn keel. ‘Schop nu geen scène, Eleanor. Je wilt toch niet de schepen achter je verbranden?’

Geen scène schoppen?

Zei hij dat echt?

Er breekt iets in mij. Die schepen kunnen me helemaal niets schelen, ik wil dit hele gebouw in brand steken. Te beginnen met Steves stomme Patagonia-vest. Ik heb hem al jaren willen vertellen over die vesten. Nu is het zover. Ik draai me om en loop naar de lift terwijl ik schreeuw: 'Je werkt niet in finance, Steve! Gooi die belachelijke vesten van je weg.'

'Veel succes, Eleanor,' klinkt Steves kalme en nog steeds neppe stem achter me. 'Ik hoop dat het goed met je komt.'

Het spreekt in mijn voordeel dat ik de neiging weersta om mijn middelvinger naar hem op te steken. In plaats daarvan wacht ik geduldig tot de liftdeuren opengaan voor ik de tranen toelaat. Waarom moet ik altijd huilen als ik kwaad ben? Ik wil niet huilen. Ik wil die twee klootzakken een pak rammel geven. Maar toch zijn hier de tranen. Perfecte timing.

Vastbesloten om me groot te houden, trek ik aan de zoom van mijn blazer, schraap mijn keel en steek mijn kin vooruit. Ik zucht en staar naar mijn spiegelbeeld in de glanzende, zilveren liftdeur. Het is wat wazig, maar ik zie er niet uit alsof ik net ben ontslagen. Mijn steile bruine, schouderlange haar zit perfect. Mijn donkerroze lippenstift is niet uitgesmeerd en mijn hazelnootkleurige ogen zijn misschien gevuld met tranen, maar het lukt me vooralsnog om ze in te houden. Nog wel.

Ik hoop bij de lobby te komen zonder dat de lift onderweg stopt. Ik wil niet dat iemand instapt en mijn betraande ogen ziet. Gelukkig heb ik mijn tas en sleutels bij me. Ik ga niet langs hr. Ik stop nergens. Ik ga naar...

Naar...

Verdomme. Ik kan niet naar huis. Het is niet eens meer mijn huis. Ik was bij Geoff ingetrokken en het huurcontract staat op zijn naam. We hebben gisteravond al besloten dat ik zal verhuizen. Meteen.

Waar moet ik nu heen?

De lift pingt als hij de lobby bereikt en ik stap in de grote, marme-

ren ruimte, net op het moment dat mijn telefoon trilt. ‘Mam’ verschijnt er op het scherm. Ik krimp vanbinnen ineen. Het laatste wat ik wil is aan mijn moeder uitleggen wat er net gebeurd is. Mijn moeder wilde altijd al dat ik in Harvest Hollow op Long Island zou blijven. Om te werken in de B&B van mijn ouders. Als kind leek het me leuk om met hen te werken, maar tegen de tijd dat ik klaar was met de middelbare school, keek ik uit naar een nieuw avontuur in de stad. Harvest Hollow is een klein stadje en de grote stad leek gewoon zo vol mogelijkheden. En ik heb het hier geweldig gevonden... tot vandaag.

Nu ik erover nadenk, heeft mijn moeder me altijd gewaarschuwd dat Manhattan een harde wereld is. Ik wuifde haar zorgen weg, net zoals ik deed toen ze me vertelde dat ik in elke la in mijn appartement een flesje pepperspray moest hebben. Ik bedoel, dat is heel veel pepperspray.

Ik haal diep adem en neem de telefoon op, want wat heb ik anders te doen? ‘Hoi, mam.’

‘Hoi, Ellie, hoe gaat het?’

Ze staat erop me Ellie te noemen. Iedereen thuis doet dat. Ik besloot de bijnaam achter me te laten en mezelf Eleanor te noemen toen ik bij GMJ begon te werken. Ik vond dat het professioneler klonk. De naam van een toekomstig partner. ‘Het gaat... oké. Hoe gaat het met jou?’

‘Ik weet dat je het druk hebt, maar...’

Mijn moeder begint elk gesprek dat we hebben op deze manier. ‘Ik weet dat je het druk hebt, maar mevrouw Timkins houdt dit weekend een rommelmarkt en ik vroeg me af of je zin hebt om te komen. Ik weet dat je het druk hebt, maar het Harvest Hollow Community Theater voert *The Music Man* op en ik dacht dat je dat misschien leuk zou vinden.’ Ik zeg altijd nee. Ik heb het altijd te druk.

Deze keer zegt ze: ‘Ik weet dat je het druk hebt, maar we hebben je hulp nodig bij een evenement.’

Wacht. Wat is dit? ‘Een evenement?’ herhaal ik. Inmiddels ben ik de lobby door gelopen en staar ik uit de drie verdiepingen hoge glazen ramen naar Madison Avenue en het ochtendverkeer dat er rijdt. Ik ben dan misschien net gedumpte en ontslagen, maar in ieder geval schijnt de zon op deze late septemberdag. Wacht. Zijn dat onweerswolken in de verte?

Natuurlijk.

‘Ja, je vader en ik en de Parkers hebben de B&B en de boomgaard ingeschreven voor de Herfststoogstparade en dit jaar willen we datzelfde weekend hier een herfststoogstfestival organiseren. Ik heb Lyn gezegd dat ik je zou vragen om te helpen.’

Lyn Parker is de eigenaar van de appelboomgaard en de rest van het terrein waar de B&B van mijn ouders op staat. De Parkers en mijn ouders werkten al samen voordat ik was geboren en onze families zijn altijd hecht geweest. Ik ben samen met hun twee kinderen Aiden en Charlotte opgegroeid. Aiden is een jaar ouder dan ik en Charlotte een paar jaar jonger. Ik denk dat zij in de derde zat toen ik eindexamen deed. Als kinderen waren Aiden en ik close, zoals alle kinderen die door de vriendschap van hun ouders bij elkaar worden gebracht. Maar toen we eenmaal op de middelbare school zaten, werden de verschillen in onze persoonlijkheden duidelijk. Ik was meer het type van de leerlingenraad, hoge cijfers en het organiseren van de schoolfeesten, terwijl Aiden meer het type voor de Future Farmers of America was. Volgens mij was hij ook voorzitter van de houtbewerkingsclub of zoiets. Hij ging nooit naar schoolfeesten of deed nooit mee aan iets leuks. Ik ging studeren in de stad en Aiden was... Ik weet het niet zeker. Maar voor zover ik weet, is hij teruggegaan naar onze geboorteplaats en werkt hij in de boomgaard, waar hij de bomen verzorgt. En Charlotte werkt er ook. Ergens. Ik heb niet echt contact gehouden sinds ik ben vertrokken.

‘Ik heb tegen Lyn gezegd dat ze er niet op moest rekenen,’ gaat mijn moeder verder.

Ik frons. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Je weet wel. Je hebt het altijd zo druk, lieverd. Ik begrijp het.'

Ik heb het altijd druk. Of tenminste, dat was ik de tientallen andere keren dat mijn moeder belde en me vroeg om mee te doen aan de gezelligheid van mijn geboortestad Harvest Hollow, New York. Maar op dit moment heb ik absoluut niets te doen... en geen plek om te wonen. Dus ik kan naar de B&B gaan en doen alsof ik mijn ouders help, zonder te hoeven vertellen dat ik ontslagen en gedumpt ben. Ik zal langzaam toewerken naar die bekenenis.

'Je hebt geluk, mam!' zeg ik. 'Ik heb net een groot project afgerond en ik ben even vrij.' Het is beter om vaag te blijven.

'Echt waar?' Mijn moeders stem klinkt opgewonden en geschokt tegelijk, waardoor ik word overspoeld door schuldgevoel.

'Yep.'

'O, geweldig. Je kunt natuurlijk in het zolderappartement verblijven,' zegt mijn moeder.

Het appartement met twee slaapkamers bevindt zich op de zolder van de B&B, weggestopt onder de dakspanten. Het is schattig en knus en ruikt naar zoete kaneel en kruidnagel, net als de rest van de B&B. Ik verblijf er altijd als ik thuiskom, wat, toegegeven, niet vaak is. Maar ik ben er vrij zeker van dat mijn ouders het speciaal voor mij hebben gebouwd om er na mijn studie te kunnen wonen. Dus ik zie het altijd als mijn appartement.

'Wanneer kun je hier zijn?' vraagt mijn moeder vervolgens.

'Wat denk je van vanavond?' Ik kan net zo goed meteen gaan. Het is niet dat ik het geld heb om in een hotel te verblijven. Ik zal mijn spaargeld moeten gebruiken om een nieuw appartement te vinden en rekeningen te betalen tot ik een nieuwe baan heb. De enige andere optie is mijn beste vriendin, Maria, die een kleine studio heeft in Chelsea. Ik zou zeker op haar bank mogen crashen, maar haar gastvrijheid zou gepaard gaan met een portie ik-zei-het-toch. Ze heeft Geoff altijd gehaat, vooral de manier waarop hij zijn naam spelt.

Ik heb haar talloze keren uitgelegd dat niet hij maar zijn ouders zijn naam hebben uitgekozen, maar ze houdt vol dat dat er niet toe doet.

‘Vanavond?’ zegt mijn moeder verbijsterd, alsof ik haar net heb verteld dat ze de loterij heeft gewonnen, waar ze trouwens elk jaar aan meedoet. ‘Dat is geweldig, lieverd. Je vader en ik gaan vanavond naar de Moose Lodge, maar de sleutel van het appartement ligt voor je klaar bij de receptie.’

De Moose Lodge is de populairste uitgaansgelegenheid in ons stadje voor inwoners van een bepaalde leeftijd (en Donny Briggs, het manusje-van-alles van de B&B). Mijn ouders (en Donny) slaan nooit een bingoavond in de lodge over. Donny is wel de enige deelnemer onder de vijftig.

‘Klinkt goed, mam. Ik neem vanavond de trein. Ik zou er rond negen uur moeten zijn.’

‘O, schat. Je vader zal zo enthousiast zijn. Lyn en Kevin ook.’

Ik ben er vrij zeker van dat het de Parkers niet kan schelen of ik kom. Maar ik bespaar me de moeite dit tegen mijn moeder te zeggen. In plaats daarvan ben ik dankbaar dat ik een plek heb om naartoe te gaan en uitstel krijg voor het uitleggen van de puinhoop die mijn leven zojuist is geworden.

Een herfsttoogsfestival is misschien niet het spektakel van de Bolt Hotel Group, maar het is een evenement. Een klein evenement zonder druk zou voor de verandering wel eens leuk kunnen zijn. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ik het waarschijnlijk met mijn ogen dicht kan doen. Niet dat ik dat zal doen. Mijn ogen blijven open. Ik geloof in de filosofie ‘als je iets doet, doe het dan goed’, zowel in mijn werk als in mijn persoonlijke leven.

‘Tot morgenochtend dan, mam,’ zeg ik, waarna ik het gesprek beëindig.

Ik haal diep adem voordat ik naar de glazen draaideur loop om het gebouw voor de laatste keer te verlaten. Het is gek om daaraan te denken. Ik kom terecht in het drukke, lawaaierige verkeer van Man-

hattan op een woensdagochtend. Ik kijk op mijn horloge. Bijna tien uur 's ochtends. Nu eerst terug naar het appartement om mijn spullen in te pakken. Maar niet langer dan nodig om mijn kleren op te halen. En misschien alle blikken en dozen in de voorraadkast door elkaar te zetten. Geoff zal me vervloeken. Het is kinderachtig, maar het voelt goed. Voor de rest geen getreuzel. Daarna een berichtje aan Maria om te vertellen dat ik een tijdje de stad uit ben. De rest vertel ik haar later wel, hopelijk onder het genot van cocktails in onze favoriete bar in Manhattan.

Toen ik vanochtend wakker werd, had ik nooit kunnen bedenken dat ik nog voor het donker onderweg zou zijn naar Harvest Hollow. Maar hier ga ik dan.

2

Twaalf uur later sleep ik mezelf, doorweekt van de regen, inclusief hoed, jas, sjaal en een enorme koffer, door de zee van modder die nu voor de Apple Spice B&B ligt. Was die modder hier altijd al of is die er alleen vanavond verschenen omdat gedumpt en ontslagen worden, de lange, stinkende treinreis-met-vertraging en de regen nog niet genoeg waren voor een slechte dag? De modder is trouwens wel een leuke toevoeging. Echt waar. Mijn complimenten aan het universum.

Het enige wat ik nu nog nodig heb is...

Ja hoor, bingo! Eerst hoor ik een veelzeggend geblaas en dan dendert Miss Guinevere recht tegen mijn heup. Ik vlieg de modderpoel in en land met een luide 'oef' op mijn linkerzij.

'Fijn je te zien, Miss Guin,' zeg ik tegen de geit, die op me neerkijkt, op iets staat te kauwen en blaas.

De boomgaard is een operationele boerderij, een groot deel van het jaar komen hier schoolkinderen op excursie, dus naast de andere dieren besloten de Parkers om wat geiten te kopen. Kinderen zijn dol op geiten, heb ik gehoord. De combinatie van geiten en vermoeide reizigers is echter een ander verhaal. Mam vertelde me dat geiteneigenaren allerlei vernederingen moeten ondergaan, waaronder spugen, diefstal, en o ja, de beste, omvergeramd worden. Het is wel grappig. Het is als samenwonen met een ondeugende *linebacker* die zo nu en dan zonder enige waarschuwing uit het niets opduikt.

Miss Guin is de ergste van allemaal als het gaat om het geven van kopstoten. Mijn ouders moesten zelfs hun verzekering verhogen vanwege haar.

Yep. Een geitenverzekering. Die bestaat echt.

Met enige moeite ga ik op mijn knieën zitten en gebruik ik mijn koffer om mezelf uit de modder te trekken. Ik kijk naar mezelf. O. Geweldig. Als ik nog niet genoeg modder op me had, dan is dat nu wel het geval. Het goedje zit overal: op mijn wollen jas, op mijn schattige suède laarzen, die ik hier duidelijk niet had moeten dragen, en op mijn retro jarenzeventigstijl spijkerbroek die ik laatst heb gekocht in een boetiekje ten zuiden van Houston.

Miss Guinevere, die duidelijk niets om mode geeft, loopt weg. Ze is ongetwijfeld haar volgende tackle al aan het plannen.

Ik til mijn hoofd op en staar naar de B&B. Ondanks de modder ziet de plek er idyllisch uit. Het is een enorm wit landhuis met herfstkransen vol oranje bladeren en dennenappels, brandende kaarsen achter de ramen, pompoenen en kalebassen verspreid over de balustrade, witte houten schommelstoelen en grote plantenbakken die tot de rand gevuld zijn met felgele en oranje chrysanten. Het kan niet landelijker. Het mag dan een klein stukje van een klein stadje zijn, maar ik moet toegeven dat het een prachtige plek is. Daar bestaat geen twijfel over.

En het is mijn thuis.

De meeste mensen zouden het waarschijnlijk vreemd vinden om in een B&B te wonen, maar ik heb het niet anders geweten. Mijn vader bouwde een driekamerappartement voor ons achter de receptie. Ik had mijn eigen slaapkamer en groeide op met helpen in de B&B. Alles van kamers schoonmaken tot roomservice is als een tweede natuur voor mij. Het plannen van evenementen vond ik echter het leukst. Wanneer iemand hier een bruiloft of babyshower wilde vieren, smeekte ik mijn moeder of ik mocht helpen. Dat was in de tijd dat ik nog dacht hier te blijven en alleen evenementen voor de B&B te organiseren. Voordat ik besepte dat er daarbuiten een grote, wijde wereld was.

De lampen in de B&B branden en de zachte, warme gloed verzacht